

የቡና ምዕራፍ ቅጽ

የንጉሡ መወለድ ክፍል 1

ሠላም ወዳጆች! ለተከታታይ ዘጠኝ እሁዶች ስንመለከት የነበረውን “የተራራው ስብከት” ባለፈው ሳምንት አጠናቀን ከተራራው ወርደናል። ከዛሬ ጀምሮ ለሚቀጥሉት አራት እሁዶች ደግሞ ከፊታችን የሚመጣውን ክርስቶስን ልደት በዓል በማስመልከት “የንጉሡ መወለድ” በሚል ርዕስ የኢየሱስን ውልደት ትንቢት ከተነገረበት እስከ ተፈፀመበት ድረስ የነበረውን ሂደት እንዲሁም በዚሁ ሂደት ውስጥ ልንማራቸው የሚገቡ ነጥቦችን ለማየት እንሞክራለን።

የእግዚያብሔር ቃልኪዳን

በተለምዶ ገና በመባል የሚታወቀው የክርስቶስ ልደት በዓል በድምቀት ከሚከበሩ በዓላት መካከል አንዱ እንደሆነ ይታወቃል። በተለይ በምዕራቡ ዓለም (አማኝ ላልሆነ ሠው በዋነኛነት የክርስቶስን መወለድ በማሰብ ባይሆንም) እጅግ ልዩ ስሜትን በሚፈጥር ሁኔታ በድምቀት ይከበራል። ይህ በዓል ለአንድ ክርስቲያን ደግሞ አዳኝ የተወለደበትን ዕለት የሚያስብበት ነውና የተለየ ስሜት መፍጠሩ አይቅሬ ነው። ይህ ልዩ የሆነ አዳኝን የተወለደበት ቀን ከማሰብ እና መልካም ጊዜን ከማሳለፍ ባሻገር ጥልቅ የሆነ ሃሳብን የያዘም ነው። የክርስቶስ መወለድ በአጋጣሚ የተፈጠረ አልነበረም። ድግል ማርያም በመላዕኩ ከመበሰሯ በፊት፣ እረኞቹ ንጉሡ መወለደዱን ከመስማታቸው በፊት፣ ጠቢባዮቹ ወደ ህፃኑ የመራቸው ኮከብ ከመውጣቱ በፊት እግዚያብሔር ለሰው ልጆች የገባው ቃል ኪዳን ይፈጸም ዘንድ እንጂ።

እግዚያብሔር ስለገባው ቃልኪዳን በመጸሃፍ ቅዱስ ውስጥ በተለያዩ ቦታዎች ተጽፏል። በቀዳሚነትም አምላክ የሠው ልጅን በሃጥያት ከወደቀ በኋላ የሴቲቱን ዘር በማስቀጠል ከእሷ ዘር በኩል የማዳን እቅድ እንዳለው የተናገረበት እና የመጀመሪያው ወንጌል (የምስራች) ተብሎ በሚጠቀሰው በዘፍጥረት 3:15 ላይ ተጽጽፎ እናገኛለን።

አምላክ ስለዚሁ እቅዱ “የሚባርኩህንም እባርካለሁ፤ የሚረግሙህንም እረግማለሁ፤ የምድር ነገዶችም ሁሉ በአንተ ይባርካሉ። (ዘፍጥረት 12:3)” ፣ “የምድር አሕዛብ ሁሉም በዘርህ ይባርካል፡- ቃሌን ሰምተሃልና። (ዘፍጥረት 22:18)” በማለት ለአብርሃም ቃል እንደገባለት በድጋሜ ተፅፏል።

እግዚያብሔር ለአብርሃም የሰጠው ቃል ሳይፈፀም ዘመናት ቢቆጠሩም እርሱ ግን በነብያቱ በኩል ስለ ማዳን እቅዱ መናገሩን ቀጥሏል።

ነብዩ ኢሳይያስ ተአምራዊ ስኬቱን የመሰራው የውልደት ሂደት፣ ስለ ማንነቱ እንዲሁም ስለ ስልጣኑ “እነሆ፣ ድንግል ትፀንሳለች፣ ወንድ ልጅም ትወልዳለች፣ ስሙንም አማኑኤል ብላ ትጠራዋለች።” (ኢሳይያስ 7:14) ፣ “ሕፃን ተወልዶልናልና፣ ወንድ ልጅም ተሰጥቶልና፣ አለቅነትም በጫንቃው ላይ ይሆናል፣ ስሙም ድንቅ መካር፣ ኃያል አምላክ፣ የዘላለም አባት፣ የሰላም አለቃ ተብሎ ይጠራል። (ኢሳይያስ 9:6)” ብሎ ሲናገር ሌላኛው ነብይ ሚካያስ ደግሞ ንጉሡ ስለሚወለድበት ቦታ እና ስለ ስልጣኑ “አንቺም ቤተ ልሔም ኤፍራታ ሆይ፣ አንቺ በይሁዳ አእላፋት መካከል ትሆኒ ዘንድ ታናሽ ነሽ፣ ከአንቺ ግን አወጣጡ ከቀድሞ ጀምሮ ከዘላለም የሆነ፣ በእስራኤልም ላይ ገዥ የሚሆን ይወጣልኛል። (ሚካያስ 5:2)”

በማለት እግዚያብሔር የገባውን ቃልኪዳን ፈፃሚ እንደሚመጣ ግልጽ በሆነ መልኩ ነግረውናል። ይህ በመጀመሪያ በኦሪት በኋላም ኢሳይያስ እና ሚኪያስ ትንቢት የተናገሩለት በክርስቶስ ኢየሱስ መወለድ የሚጀምረው ቃልኪዳን ለመፈጸም ትንቢት ከተነገረበት ጊዜ ጀምሮ እንኳን ሲሰላ ወደ ሰባት መቶ ዓመታትን ወስዷል።

የእግዚአብሔር ጊዜ

ከዘፍጥረት እስከ ሚክያስ ስለ ተስፋው ቃል የተነገረውን ከሰማን በኋላ በውስጣችን አንድ ጥያቄ ማጫፍ አይቀርም፤ “ቃሉ ለመፈጸም ለምን ይህን ያህል ጊዜ ወሰደ? በእርግጥ እግዚአብሔር ዘግይቷል?” መልሱ እግዚያብሔር በፍጹም አልዘገየም ነው። ዘመናትን በፈጀ ዝምታ ውስጥ እየሰራ ነበር። ጳውሎስ በገላትያ መልዕክቱ “ነገር ግን የዘመኑ ፍጻሜ በደረሰ ጊዜ እግዚአብሔር ከሴት የተወለደውን ከሕግም በታች የተወለደውን ልጁን ላከ፤ (ገላትያ ሰዎች 4:4)” ብሎ እንደጻፈው እርሱ የሚሰራው በተጣደፈው የሰው ልጅ የጊዜ አቆጣጠር ሳይሆን በራሱ ፍፁም እና ሉዓላዊ በሆነው እንከን ይለሽ ጊዜና እቅዱ ነው። እግዚአብሔር በዚህ ጊዜ ውስጥ የመሲሔን መምጣት ትንቢት ጥርጣሬ የማያሳድር እንዲሆን የትውልዱ ልብ ለመልካም ዜና የተዘጋጀ እንዲሆን አድርጎታል።

በትንቢት እና ፍጻሜ መካከል

እግዚያብሔር የሰጠውን ተስፋ ቃል ለሚጠባበቁት ይህ በትንቢት እና ፍጻሜ መካከል የነበረው ጊዜ ፈታኝ ነበር። ዛሬም ብዙዎቻችን በዚያ መካከል ላይ በሚገኘው ቦታ ላይ እንኖራለን። ይህ ቦታ ከእግዚያብሔር ጋር ባለን ግንኙነት ልመና እና ጸሎታችን ያልተሰማ፣ ፈጽሞ የተረሳን የሚመስለንን ጊዜ ይመስላል። አዎ እግዚያብሔር “ረስቶኛል” ብሎ ማሰብ ቀላል ነው። ነገር ግን እግዚአብሔር ፈፅሞ አይረሳም! አምላክ ንጉሱ እንደሚመጣ ከሰባት መቶ ዓመታት በፊት ተናገረ፤ ጊዜው ምን የረዘመ ቢመስልም እንደተናገረው በትክክልኛ ሰዓቱ መጣ።

እግዚያብሔር አዋቂ ነው። ዝም ያለ በሚመስልበት በእያንዳንዱ ደቂቃና ሰዓት እርሱ በሰራ ላይ ነው። ጸጥ ያለ በመሰለን ጊዜ ውስጥ ሁሉ እኛ ሊገባን እና ልንረዳው በማይችልበት መንገድ ለሁኔታዎች እያዘጋጀንና እየሰራን ነው። መልስ ያልሰጠው በእምቢታ ሳይሆን ለኛ ያሰበው ይሆንልን ዘንድ ትክክለኛውን ጊዜ እና ሰዓት እየጠበቀ ነው። ዕምባቆም በትንቢቱ “ራእዩ ገና እስከ ተወሰነው ጊዜ ነው፤ ወደ ፍጻሜውም ይቸኩላል፤ እርሱም አይዋሽም፤ ቢዘገይም በእርግጥ ይመጣልና ታገሠው፤ እርሱ አይዘገይም። (ዕንባቆም 2:3)” በማለት ታግሰን መጠበቅ እንዳለብን ይነግረናል። ስለዚህ እናስተውል እምነታችን ሊመሰረት የሚገባው ልመና እና ጸሎታችን በሚመለስበት ፍጥነት ወይም በሚሰጠን ምቹት ላይ ሳይሆን በኦሪት የገባውን ቃል ኪዳን በነበያቱ ሲያስነግር ቆይቶ የዘገየ ሲመስል ቃሉን ጠብቆ በፈጸመው አምላክ ላይ መሆን አለበት።

ያኔ የጀመረውን የጨረሰ አምላክ አሁንም በእኛ የጀመረውንም ደግሞ ይጨርሳል!

ፀጋና ሠላም ይብዛኑሁ!
ሣኬላዊ ዳ.